

Arrest

nr. 206 394 van 2 juli 2018
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak met rolnummer 216 485 en het administratief dossier.

Gezien de synthesesmemories.

Gelet op de beschikkingen van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 20 december 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer A.C., die op 28 juli 2016 wordt geregistreerd.

1.2. Op verschillende data dient zij een aantal stukken in die op 11 december 2017, na mailverkeer met de verwerende partij, uitmonden in een aanvraag voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen

10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 januari 2018 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is in de zaak met rolnummer 216 485 de bestreden beslissing, die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 12.11.2016, aanvullingen op 04.01.2017, 07.11.2017, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene (J. Swerts) haalt in haar schrijven dd. 11.12.2017 de volgende buitengewone omstandigheden aan:

Betrokkene heeft op 28.07.2016 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met de genaamde [C.F.] geboren op [...]. Ze hebben samen een kind genaamd [A.B.C.] geboren op [...]. Betrokkene is niet in staat naar Guinee te reizen voor de aanvraag van haar visum gelet op haar minderjarig kind. Haar verplichten om terug te keren naar haar land van herkomst zou een schending inhouden van art 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), betrokkene vormt een gezin met haar partner en zoon. In geval van terugkeer zou ze voor onbepaalde tijd van haar gezin worden gescheiden. Haar verplichten om terug te keren zou eveneens een schending inhouden van de bepalingen van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK).

In deze motivering schuilen geen buitengewone omstandigheden die betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D- visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar partner en zoon wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat betrokkene vanuit illegaal verblijf een gezin gesticht heeft, garandeert haar geen recht op verblijf en verhindert haar niet om een visum aan te vragen in haar land van herkomst. Betrokkene zal niet voor onbepaalde tijd van haar gezin gescheiden worden, dit betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, zij heeft het recht om achteraf opnieuw naar België te reizen en haar gezin te vervoegen nadat zij bewezen heeft dat haar aanvraag gezinshereniging op basis van Art 10 VW aan de wettelijke voorwaarden voldeed.

Deze terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen in zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). (...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Frankrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België §43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Het is de vrije keuze van betrokkene of zij alleen wenst te reizen of niet. Haar partner en kind hebben verblijfsrecht in België maar kunnen betrokkene op vrijwillige basis vergezellen. Indien betrokkene ervoor opteert zich te laten vergezellen door haar partner en kind is er zelfs geen tijdelijke scheiding met haar gezin. Haar partner is op basis van een consultatie van de Rijksdienst Sociale Zekerheid (DOLSIS) dd. 09.01.2018 sinds januari 2017 niet meer actief op de arbeidsmarkt en ontvangt heden een werkloosheidsuitkering. Het kind is nog zeer jong en niet leerplichtig. Deze elementen kunnen een gezamenlijke reis vergemakkelijken. Anderzijds wordt het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen. Haar (werkloze) echtgenoot moeten kunnen instaan voor de opvang van het kind buiten de gangbare crèche uren, of er zelfzorg voor dragen. Hiervoor kan eveneens (indien nodig) beroep worden gedaan op bestaande instanties / organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan binnen de vrienden en familiale kring. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Wat betreft de verdragsbepalingen van het IVRK, deze zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (der. RVS 82 juni 2001, nr. 97.206). Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen van het Kinderrechten verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervullen noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechten verdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206, RW nr. 107.068 van 22.07.2013).

Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene kwam zonder geldige verblijfsdocumenten op 30.06.2013 België binnen en verklaarde zich op 03.07.2013 vluchteling (bijlage 26). In haar interview gaf zij aan ongehuwd te zijn, maar wel 2 adoptiekinderen te hebben. Omdat betrokkene op 15.04.2013 een Frans visum kort verblijf (geldig voor 30 dagen in de periode van 04.05.2013 tot 18.06.2013) afgeleverd had gekregen door de Franse ambassade te Guinee, werd een overnameverzoek gericht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-procedure. Er volgde op 25.10.2013 een overnameakkoord van Frankrijk, waarna mevrouw CONDE op 28.10.2013 een uitnodiging betekend kreeg om zich op 12.11.2013 te komen aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Betrokkene ging hier evenwel niet op in en er werd afstand van de asielaanvraag vastgesteld. Op 20.12.2013 wenste betrokkene een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten met haar partner [A.] [...]. Na een oorspronkelijke weigering en een onderzoek schijnsamenwoning door het Parket werd deze verklaring van wettelijke samenwoning op 28.07.2016 geregistreerd. Op 20.06.2014 werd in tussentijd [C.A.] [...] geboren. Op 12.11.2016 (met aanvulling op 04.01.2017, 07.11.2017) diende betrokkene vervolgens haar aanvraag gezinshereniging in op basis van art 10 VW vanuit illegaal verblijf zich beroepend op haar gezinsleven waardoor zij niet meer zou kunnen reizen in het kader van een visumaanvraag. Uit deze historiek blijkt duidelijk dat

betrokkene geen medewerking verleende aan de beslissing zich naar Frankrijk te begeven in het kader van de Dublin procedure, dat zij een gezinsleven uitbouwde vanuit illegaal verblijf om zich vervolgens op deze gezinssituatie te beroepen om geen visum gezinshereniging meer te moeten gaan aanvragen in haar land van herkomst. Dit is de zaken op zijn kop zetten. Er mag niet voorbij gegaan worden aan het feit dat betrokkene op geen enkel moment legaal verblijf heeft gehad en zij tijdens dit verblijf een gezin heeft gesticht.

Een langdurig illegaal verblijf en het uitgebouwde gezinsleven vormen echter geen buitengewone omstandigheden in de zin van art 12 bis VW.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen in plaats van via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst. Ook andere onderdanen van Guinee worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Betrokkene is 40 jaar oud waarvan zij ongeveer 35 jaar in Guinee verbleven zou hebben. Het is ondenkbaar dat zij in haar land van herkomst geen familie -en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken.. De redenering dat betrokkene voor een korte tijd niet kan terugkeren gaat niet op. Het feit dat betrokkene een wettelijke partner en kind in België heeft ontslaat haar niet van de wettelijke verplichtingen en verhinderen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst teneinde de aanvraag in te dienen via de geijkte procedure. Betrokkene heeft haar eigen gezinssituatie gesticht tijdens illegaal verblijf, maar de redenering dat dit een verblijfsrecht zou garanderen zonder aan de bestaande wettelijke verplichtingen van artikel 10 van de Belgische Vreemdelingenwet te voldoen, kan niet worden gevolgd. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die ze nodig acht. “

Deze beslissing wordt hierna aangeduid als de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 9 januari 2018 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Dit vormt de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer 216 487. Zij luidt als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in, disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanwezigheid van een partner / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten. “

Deze beslissing wordt hierna aangeduid als de tweede bestreden beslissing .

2. Over de rechtspleging

2.1. Gezien de samenhang tussen de in de punten 1.3. en 1.4. bedoelde beslissingen en vanuit het oogpunt van een vlotte rechtsbedeling worden de beroepen met de rolnummers 216 485 en 216 487 gevoegd.

2.2. Verzoekster heeft ervoor geopteerd om in beide beroepen een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemories behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van de beroepen

3.1. In de zaak met rolnummer 216 485 werpt verzoekster, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, de schending op van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt als volgt:

“1.

Verzoekster roept een schending in van de materiële motiveringsplicht.

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen.

De heer [C.] is werkloos sinds januari 2017. Hij is actief op zoek naar werk. In tegenstelling tot hetgeen de DVZ suggereert in de bestreden beslissing, herhaald in de nota van 28.02.18, heeft het gezin niet de middelen om allen samen naar Guinea te reizen.

Als verzoekster voor onbepaalde tijd naar Guinea zou reizen, zou het feit dat de heer [C.] voor hun zoontje zou moeten zorgen, het vinden van een nieuwe tewerkstelling ernstig in het gedrang brengen. Het gezin heeft ook niet de middelen om een crèche te betalen. Het kind achterlaten bij "vrienden" is ook al niet evident. Te meer daar het hier gaat om de zorg voor het kind gedurende een onbepaalde, mogelijks lange periode.

Het zoontje is ook erg gehecht aan zijn moeder en het feit van gescheiden te worden van zijn moeder voor een lange tijd (zeker in de perceptie van het jonge kind), kan op (latere leeftijd) hechtingsstoornissen en/of verlatingsangst bij het kind veroorzaken. Het kind begrijpt immers niet waarom het door zijn moeder "in de steek gelaten wordt". Een en ander kan een traumatiserend effect hebben op het kind en kan nefast zijn voor zijn ontwikkeling. De nota van de DVZ gaat niet nader in op dit cruciaal punt.

Het zelfs tijdelijk verwijderen van verzoekster, is volledig disproportioneel en brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het enorme nadeel dat het gezin hiervan zou ondervinden.

3.

Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De Raad .: van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM. (Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest REES van 17/10/1986 gesteld, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, aan de ene kant het algemeen belang en aan de andere kant de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

De bestreden beslissing en de nota van tegenpartij stelt dat er geen disproportionaliteit aanwezig is en verwijst naar het feit dat de scheiding slechts tijdelijk is. De beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die een (zelfs tijdelijke) scheiding van moeder en kind, kan hebben op de ontwikkeling van het kind.

De middelen zijn gegrond."

3.2. In de zaak met rolnummer 216 487 werpt verzoekster, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, eveneens de schending op van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt als volgt:

"1.

Verzoekster roept een schending in van de materiële motiveringsplicht.

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel: de DVZ moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen.

De heer [C.] is werkloos sinds januari 2017. Hij is actief op zoek naar werk. In tegenstelling tot hetgeen de DVZ suggereert, heeft het gezin niet de middelen om allen samen naar Guinea te reizen om alzo niet gescheiden te worden.

Als verzoekster voor onbepaalde tijd naar Guinea zou reizen, zou het feit dat de heer [C.] voor hun zoontje zou moeten zorgen, het vinden van een nieuwe tewerkstelling ernstig in het gedrang brengen.

Het zoontje is gehecht aan zijn moeder en het feit van gescheiden te worden van zijn moeder voor een lange tijd (zeker in de perceptie van het jonge kind), kan op latere leeftijd hechtingsstoornissen en/of verlatingsangst k)ij het kind veroorzaken.

Het zelfs tijdelijk verwijderen van verzoekster, is volledig disproportioneel en brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het enorme nadeel dat het gezin hiervan zou ondervinden.

De bestreden beslissing houdt ook geen rekening met het Kinderrechtenverdrag.

3.

Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De Raad van, State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en ; niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM.

(Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

Een inbreuk op 'artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving. (« La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, pag.92.)

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM. Zij stelt enkel dat een verwijdering niet disproportioneel is, maar legt niet uit waarom niet.

De beslissing houdt bijvoorbeeld geen rekening met de gevolgen die een (zelfs tijdelijke) scheiding van moeder en zoon, kan hebben op de ontwikkeling van het kind.

De middelen zijn gegrond."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In de eerste bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op de door verzoekster in haar verblijfsaanvraag aangebrachte elementen. Door louter de standpunten van de verwerende partij in deze beslissing te ontkennen en te poneren dat deze niet evident zijn, dat ze niet de middelen hebben om samen naar Guinee af te reizen en dat de plannen van verzoekster en haar echtgenoot ernstig in het gedrang komen, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.5. Verzoekster maakt gewag van hechtingsstoornissen en verlatingsangst die de scheiding van haar kind voor een lange tijd zal veroorzaken op latere leeftijd en dat de nota niet ingaat op dit "*cruciaal punt*", doch los van de vaststellingen dat dit niet meer dan een hypothetisch betoog is en dat verzoekster hiervan ook geen gewag gemaakt heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag en dat een eventueel hiaat in de nota in dit verband geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen verzoekster niet verplichten om zonder haar kind af te reizen. In de eerste bestreden beslissing kan immers worden gelezen: "*Het is de vrije keuze van betrokkene of zij alleen wenst te reizen of niet. Haar partner en kind hebben verblijfsrecht in België maar kunnen betrokkene op vrijwillige basis vergezellen. Indien betrokkene ervoor opteert zich te laten vergezellen door haar partner en kind is er zelfs geen tijdelijke scheiding met haar gezin. (...). Het kind is nog zeer jong en niet leerplichtig. Deze elementen kunnen een gezamenlijke reis vergemakkelijken.*" De eerste bestreden beslissing merkt tevens op: "*Anderzijds wordt het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen.*" De eerste bestreden beslissing stelt bovendien: "*Betrokkene zal niet voor onbepaalde tijd van haar gezin gescheiden worden, dit betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, zij heeft het recht om achteraf opnieuw naar België te reizen en haar gezin te vervoegen nadat zij bewezen heeft dat haar aanvraag gezinshereniging op basis van Art 10 VW aan de wettelijke voorwaarden voldeed.*" Deze vaststelling vindt steun in artikel 12 bis, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en in principe ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen. Verzoekster is van oordeel dat zelfs een tijdelijke verwijdering volledig disproportioneel is en dat de Belgische Staat daaruit geen enkel voordeel haalt, maar dergelijke eigen kijk op de zaak toont niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze verzoeksters aanvraag heeft beoordeeld en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kwam.

3.6. De verwerende partij gaat in de eerste bestreden beslissing ook uitgebreid in op artikel 8 van het EVRM. Door te verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad van State, toont verzoekster niet aan dat de gedane afweging in de eerste bestreden beslissing – waarvan de kernpunten zijn: gezinsleven uitgebouwd in illegaal verblijf, geen verplichting voor de staat om deze gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, geen verplichting om alleen af te reizen, indien ze toch alleen afreist, dan slechts tijdelijke verwijdering met wettelijke gegarandeerde mogelijkheid tot vervoering gezin indien de nodige documenten werden verkregen, mogelijkheid om contact te houden met gezinsleden via moderne communicatiemiddelen – strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een disproportionele afweging van belangen door te wijzen op het feit dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met de gevolgen van een tijdelijke scheiding op de ontwikkeling van het kind. Het volstaat in dit verband te verwijzen naar het gestelde in punt 3.5. Verzoekster kan gelet op de uitgebreide overwegingen die in het licht van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gelezen in de eerste bestreden beslissing, niet dienstig opwerpen dat de tweede bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, aangezien deze samen met de eerste bestreden beslissing getroffen werd.

3.7. Verzoekster kan niet dienstig opwerpen dat de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met het Kinderrechtenverdrag. Immers stelt de eerste bestreden beslissing reeds, *“Het kind is nog zeer jong en niet leerplichtig. Deze elementen kunnen een gezamenlijke reis vergemakkelijken. Anderzijds wordt het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen.(...). Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Wat betreft de verdragsbepalingen van het IVRK, deze zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (der. RVS 82 juni 2001, nr. 97.206). Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen van het Kinderrechten verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechten verdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206, RW nr. 107.068 van 22.07.2013).”* De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing werd getroffen, nog eens dient te motiveren in het kader van het Kinderrechtenverdrag, minstens laat verzoekster na dit te duiden.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA